

מסורת הש"ס

(א) נראה דל"ל רבא,
 (ב) שבושות מג: ע"ש,
 (ג) וביק נח: ד' לקמן
 (ד) לליל טו: ו' ו"ב
 (ה) לקט: ו' לקמן לו: כחובות
 (ו) עמ: ב"ק פח: ב"ב ג'
 (ז) לקט: ח' ג"ר ש"א לרב
 הובא

הגהות הב"ח

(א) גמ' אחר רצח אמר
ב יוסף שיש עדים
ונשפטה: (ב) שם ה' לי
יפסא אחר: (ג) שם זונה
נורמה: (ד) תום' ד"ה
זונה וס' לא מהדר בימא
מה מחר:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

קטשאל לן ובי קתנא
רשעית רבין אל שם
שבע הולח ורביא מילה
ההן הקרן ונמצא
נבעת הולח שיאא
לבעל. ואמרי כי איתא
דלח הונא כין ששבע
מילה שאני ברשות
רבי יכול להחיל הקרן
שכבר שבע שני
רשיתו לן וכל הולח
נסה היה שיה ומתני
אני קמי מי שבע חלה
הן שחקרן כלל שאם
הולח חלה חיישין
שיאא מילה
ההן המשכן ונמצא
שבעה לבעל. ושאר
שמהה פשטתה. ורא
ההוא דאפקיד כיפי גביה
ההוא ואמר לן דינא
ויבא חתנינוא אמר רי

וְנִרְאָה דְחֹסֶר כֶּלֶן וְנִלְכָּד
מִפְּרִיק רַב אֲשֵׁי דְהֵא נִשְׁכַּח
אֲשֵׁי בְּרִשְׁתּוֹ וְהִלָּה נִשְׁכַּח
כִּמְהָ הִיָּה שׂוֹה וְכו'.

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

איפאס לדרב הווא. שהעומר המשלם דמים נשבע שאינה גרשמו
למחזיק הישיעין לשמח יליא הא אשכנע: **שיז עדים שנערפה.**
ההשאל לא אשכנעיהו שחרי הביא עדים: **ערב ומייסין לה.** מחזר
השאל אחר המכנסים צביח ירמלא הגבז: **ווא נשבע.** הלה
השבעה עליו נשבע כמה שזי:

מלוא נשבע פחילה. שאינה ברשותו:
 יושא דמיפא. הוה תיובתא לרב
 הוה רשא מביעת מיהא סיפא מביעת
 רבא רשא דמיפא דקמי פטור
 מביעת ליה: אגילוג שבוש. דטענה
 שאין זה שבוש עם טענה שיש
 שבוש מנגלגין עליו טענה
 יצבע על חשיגין וגילוגין שבוש
 גאוריימא הוה נקדושין (דף סו:)

איתא לדרב הונא
 שאינה ברשותו היכי
 רבא שיש עד
 מהכא מיתי לך אל
 עדים שנגבה סוף
 דמרה ומיתני לה אי
 נמי למרה ליה וליתי
 קא עייל ונפק בביתיה

אלא לזה מי ידע מ
רמלוה אב"י אומר גז
לו אחר שבועה מצא
נשבע וזה נשבע זה
וזה נשבע כמה היה
נשבע תחילה ב'מלוה
ישבע זה ויוציא הלה
בר תחליפא משביה ד
תיובתא לרב הונא א
היה שוה והלה אומ
הלויחך עליו סלע היו

לדבר הזנא מגו
ברשותו ילישתבע נמש
היה שוה אמר רב א
קמיה דרב כהנא ואמ
ונהמיה דרב למהוה
שוה לא קים ליה בגו
דקים ליה בגויה לא
לוה דמהימן ליה לכ
דלא מהימן ליה ללוה
יתומת ישרים נתחם
וסלף בגויה ישרים:
כפי גביה חבירה אמר
אחא לקמיה דרב נחמ
שילם אול דרב נחמן א
שילם אול דרב נחמן א

רב נחמן יהודי כפי
 דרב נחמן ופרקין הממ
 לי ושפיר עבד דלא
 אמרוהי לבי דינא לבי
 בטעות הוה דקא הוו
 ירחי שתא ואמר אמי
 יהולכתא שומא דדר
 ליה לבעל חוב ואול
 את מנברא דאתי מ
 אדעתא דארעא נחו
 או שמו מינה דאשה
 לא מיהדר ולא משה
 יהאשה שמכרה בכס
 לבעל חוב שני: לא עדיפת. מבעל
 חוב דרשון שבלא מנחו כסס שהא
 מחזירה ויכול מעומיו משום ועשי
 הישר והטוב: אף אתא קבל מעומין
 מבעלי הראשונים משום ועשי
 הישר והטוב: וזנה אורסה כו'.
 בעל חוב ששמו לו קרקע ומכרה או
 שנתנה לו: הריש: הני. אחרונים
 או לוקא או יורש או מקבל ממנה:
 אדעתא דארעא נחוט. שיהא קרקע
 מלוה ולא שיקבלו מעות דלילו בעל
 חוב אית ציה משום ועשי הישר
 והטוב דאמרין לא היה קל עליו אלא
 מעות והרי קן קל אבל אלו קרקע
 קנו: ואינסיבא. אפילו לא שמתן
 לבעלה כמחמתה להיות נכסי אן
 גבול שהן קניין לבעל אלא עיבתן
 דין לוקא נתנו לו כמחסי הלכך לא מיהדר היכא דשמו
 נחוט: ולא מהדרין ליה. היכא דשמו מינה ואינסיבא ומתה וירשמו
 אפי' דכלוקא שיהי רבנן ולא יורש: האש שמכרה כנסין מלוה.
 ומתה: בעל מוציא. גוף הקרקע מיד הלקוחות והכי מוקי לה
 לאחר מיתה. אלמא בוקא שזיוה רבנן וצ"ל אפי' לקחתו דרשון דלא
 באשחא פסוקו. כשהיה סנהדרין באשחא שנתה וישנה
 באשחא פסוקו.

לה.

ממנו דמשחבט מ'וזה שאינו ברשותו כו'. (ולרעה ולרע יוסף לא פריך אלא לאבי ורב אשי:
תהא במאמנו. כרישא לא מני לאוקמי הכי משום דהתם לא ירעה להאמיני מיון שעי' כן לא יוכל לשבט אבל הכא איו

כאן שבועה ואע"פ שמפסיד צמה
שמאמינו שבועה שהיה יכול לגלגל
עליו אינו חושש:

ואות בנייה שאלה. וז"ל דיוקנה
לפניו. דכפי הוי שנתה
עלמא כמו כפילא ולא שני
וולדא דאזאז שנת מיכר בגוף
הנהמה: **אמר ריה** ז"ל. דלא
דמי לאתעוהי אשויש דקני כפילא
לרבא כשקילא אחרי כן (בבב"ק דף קה.)
דהתם שטלם דרעזא אלל דא נתמן
השוכך לגזאז אפדז:

וזבנה ביה"ו וז"ל תחלתי לא מהדר
(ו) מה מדר ראשון לפני כל
זכות שמאל לידו וי"ל דהארשון מן
הדין נמי אין מחזור שמאלוהא
לז שהיה אוכל פירות בלא גביהא
אלא משום ועיטת הישר והטוב
מהדר ולכך שני לא מהדר:

לזכרה. הרי, אפי' אי הוי יורש
לא מהדר כדלמך זכנה
אורחה כ' אלמ' משום לא מהדרין
ליה נקטימ' דאי יורש הוי מהדרין
שהבן פודה קרקע של אביו ואפי'ג
דפסקין ים וחולין (וכ"ז דף קטל: ופס'
ד"ה תסח) ממק' דטעב ליה עבדו
ליה או יורש או לזכר' ה'א' אמרין
התם כז' היכא דליכא פסידא לאחרין
ה' עבדי ליה עבד' ולבך הכא לא
הוי כיוצא משום פסידא דמלוה ולא
מהדר ממנה נפשו דאפי' יורש הוי
לא מהדר וזר' יוסי כז' חנינא מפרש
התם דלקוחות אפסדו אנפשייהו:
רבא

הוא גברא דאפקיד
יהי הב לי (ג) כיפי אמר ליה לא ידענא היכא אותבינהו
אמר ליה (ד) כל לא ידענא פשיעותא היא ויל שלים לא
ניה לאפדניה מניה לסוף אישחבה כיפי ואיקור אמר
ייהו והדרא אפרגא למרה אמר רבא הוה יתיבנא קמיה
דד הוה ואמרי ליה שלים ולא רצה לישבע ולא אהדר
דר לי מאי טעמא יתתם לא אטרחיה לכי דינא הכא
אדר דסבר רב נמן דשומא הדר שאני התם דשומא
כיפי מעיקרא (ו) אמרי נהרדעי שומא הדר עד תריסר
אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם
ולם משום שנאמר (ז) ועשית הישר והמוטב פשיטא שמו
הוה ושמה לבעל חוב ידידיה אמרינן ליה לא עדיף
ה' זבנה (ח) אורתא ויהבה כמתנה ודאי הני מעיקרא
ילאו אדעתא דהוי נחות כשמו לה לאשה ואינסיבא
ואינסיבא ומתה (ט) בעל בנכסי אשתו לוקח הוי
גן ליה (י) דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינן
מלוג בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מיד הלוקחות
אנביה

שלה והבעל אוכל פירות: בעל. בנכסי תמנוג של אשתו: לוקח ואינסינא ומתא ירשה בעל כדאמרין וזנא אדעתא לדעתא דלרעה בעל ובלא להחזיר החוב ולטול הקרקע לא מלי למימר ירשה וזת הבעל אוכל פירות בחייה וגוף הקרקע יהיה ללוקח לנשתתות פרק האשה בנחובות (דף עח:) תקנת אשא בגופה של קרקע אחר יורש שוויה רבנן יורש שמכר אביו נכסיו בחייו אין לו ירשה טהדרי גדולה כדאמרין ב"ר"ה (דף לא.) גבי עשרה מסעות: אגב

עין משפט
נר מצוה

ג' א ב מ"י ס"ג מהל'
 מלול ולול הל' ד סמג
 עשין דל טוש"ע ח"מ ס'
 עכ ספ"י י'
 ד' ג ד מ"י סס טוש"ע
 סס ספ"י י'
 ה' ו ז ח ט י כ ל
 שאלה ומקדון הל' ז
 סמג עשין פח טוש"ע ח"מ
 ס' רלא ספ"י ז'
 ו' ז ח ט י כ ל
 ג סמג ס' טוש"ע ס'
 רלא:

[illegible]

תורה אור השלם
ו תחת ישרים תנחם
סוף בוגדים ישרם
משלי יא ג
ועשית הישר והטוב
בעיני יי למען לך
תבא ורשת את הארץ
הטבה אשר נשבע
לאבותיך דברים ו יח

רבינו חננאל (המשך)
נחמן כל לא ידענא
משירותא היא חיוביה
לשלומי לא שילם ירד
רב נחמן לנכסיו ושם
לאפדני ויהביה לבעל
הפקדון בדמי דהנהו כיפי
דפישע בהו. פי' אפדנא
דמזר. לסוף אישתבח

[illegible]